

lighed!" Det, som saaledes findes i Finanssubvalgets Betænkning, falder saa aldeles sammen med det, jeg isjor tillod mig at henpege paa og med en stor Del af det, Forespørgslen her dreier sig om, at jeg kun med Latnemmelighed og Glæde ser paa denne særilige lille Sætning i Betænkningen. Det ligger ganske vist klart for, efter hvad der er ansøgt her, og efter hvad Ministeren har svaret derpaa, at der i Forholdene ved Esbjerg i dette Dieblit gjør sig ganske særlige Vanskeligheder gjældende. Afhjælpningen af Vanskelighederne ved Jernbanetaxterne er Noget, som vi tør antage ikke ligger langt borte efter den høitærede Ministers Svar. Noget anderledes stiller det sig med Havneafgifterne ved Esbjerg, og Hovedspørgsmaalet bliver ganske vist Fragten fra Esbjerg til England. Der er dog virkelig et alvorligt Moment i hele denne Sag, naar vi se hen paa, hvad der i sin Tid er anvendt paa at tilveiebringe den eneste Væsterhavshavn, vi have, som vi tør kalde en Havn af nogenlunde Betydning, og til de Forhaabninger, der knyttes dertil. Der bliver idelig stille Forlangender om at skaffe en Væsterhavshavn tilveie, medens man ved Siden af ser, at vi have en, der er tilveiebragt efter haarde Kampe ogsaa her i Thinget ved energisk Gjennemgriben paa dette Omraade af en af vore Ministre, nemlig vor nuværende Finansminister og Conseilspresident. Det er hans Fortjeneste, at vi have den; der reiste sig ikke liden Modstand mod Sagen, men den blev gennemført, og saa er det virkelig næsten en Ironi at se en Havn, som er tilveiebragt under saa megen Kamp og med saa megen Hårdighed og Dygtighed, sygne hen under Tilstande, der gjøre, at den aldeles ikke svarer til den Betydning, den kunde have, og til de Forventninger, man har sat til den. Det ligger jo saa nær for, naar man har tilveiebragt en saadan Havn, at faae den benyttet paa en saadan Maade, at den bliver den ligefremme Landevei til Forbindelsen herfra over Lylland og Væsterhavet til England. England er Hovedsætningsstedet for alle vore Produkter, det er den Veie, ad hvilken de Produkter, der gaa overskift, skulle gaa, hvorfor gaa vi da de lange Omveie, vi nu gaa, hvorfor søge vi de Veie, der ere slettere for de Dyr, vi sende, og vanskeligere for de Varer, vi transportere? Fordi der i dette Dieblit er Forhold tilstede i Esbjerg, der gjøre det vanskeligt, at denne Havn kan faae den Betydning, den skulde have, og som Alle havde ventet, at den skulde faae. Det har derfor været mig hjært, at Sagen er kommen for igjen. Jeg haaber, at den skal komme igjen mange Gange, saa at det omsider kan naaes, at Havnen faar den Betydning, den burde have, og som Alle sætte Pris paa, at den faar. Hvorledes det skal opnaas, mine Herrer, er en Ting, som vistnok maa overveies nøiere, end det kan ske ved en Forhandling som den i Dag; men at det

bør overveies, og at Rigsdagen i Forening med Regjeringen bør stræbe hen til at tilveiebringe Forhold, der forhindre, at dette Knudepunkt for Udførselen ligger præstøst hen og er det ringeste af alle de Omsetningssteder, vi have paa vor Halvø, det er en Opgave, der ligger særdeles nær, og som det er ønskeligt at faae løst. Jeg har den sikre Forventning, at baade Regjering og Rigsdag vil handle i Overensstemmelse om denne Sag, saa der kunde komme et Resultat ud deraf — om det bliver lidt før eller lidt senere, er en anden Sag. Det er en Opgave, som vi ikke bør lade gaa ud af Lanterne eller lade gaa ud af vore Hænder.

Chr. Jensen: Jeg glædede mig ogsaa over det Svar, den høitærede Minister gav den ærede Forespørgger, nemlig over, at han ikke var uwillig til at tage nøiere under Overveielse Spørgsmaalet om at faae en Dampskibsforbindelse sat istand fra Esbjerghavn til England. Det er os Alle bekendt, at der fra privat Side har været gjort Forsøg paa at aabne en Konkurrence med det forenede Dampskibsselskab, men det er mislykket. Man ser jo, at det store Selskab knuser ethvert Forsøg, der bliver gjort i den Henseende, inden en meget kort Tid er forløben. Jeg tror derfor, at det er et Forsøg værd, at der bliver gjort de fornødne Skridt for det Tilfældes Skyld, at Selskabet ikke i en nær Fremtid skulde være tilbøielig til at sætte Taxterne ned. Der har været rettet flere Anmodninger til det i saa Henseende, men det har stadig støiet paa, at saasnart et privat Selskab kom og vilde konkurrere med det, var det stærkt nok til at kunne tilintetgjøre og knuse det i kort Tid. Noget Andet vilde det derimod være, naar Regjeringen vilde tage Sagen i sin Haand, saa vilde Selskabet vistnok komme til at søle, at det var magtesløst overfor den, og derfor tror jeg, at det har sin store Betydning, dersom der virkelig blev gjort Alvor af Sagen, og saadanne virksomme Skridt bleve foretagne, forudsat dog at Selskabet vedvarende ikke skulde være tilbøielig til at sætte Taxterne ned til en rimelig Størrelse, paa den Maade, at det ikke just af denne Route skulde have Fortjeneste til at bøde paa andre mindre lønnende Router med. Som det nu er, er det jo saaledes, at i vor Egn oppe ved Skive kan det godt betale sig at lade vore Kreaturer komme ned og udfiktes ved Frederikshavn; vi kunne saa have dem billigere i England end ved at lade dem gaa den kortere Veie over Esbjerg. Det er et ganske unaturligt Forhold, naar et Selskab saaledes ser sig istand til at dominere Alt i en usforholdsmæssig og urimelig Grad. Jeg synes derfor, at det var et Forsøg værd, om der fra Regjeringen blev foretaget Skridt i saa Henseende. Jeg ser ialtsald ikke i Dieblittet nogen anden Udvei; thi ethvert privat Selskab, der maatte inblæde sig paa denne